

HOOFDSTUK XI

Alice's getuigenis

«**H**IER ben ik!» riep Alice, er in de opgewondenheid van het oogenblik heelemaal niet aan denkend, hoe groot ze geworden was gedurende de laatstverloopen minuten. Ze sprong zoo haastig op, dat ze de bank der gezworenen met den zoom van haar rok deed kantelen, waardoor alle gezworenen op de hoofden tuimelden van de lager staande menigte. Daar lagen ze alle te spartelen, evenals de goudvischjes uit de kom, die ze de vorige week toevallig had omgestooten.

«O, pardon, neem me niet kwalijk!» riep ze ontsteld uit, terwijl zij ze zoo gauw mogelijk begon op te rapen, want het ongeluk met de goudvisschen zat haar nog in 't hoofd en ze had een idée, dat ze zouden doodgaan, als ze niet dadelijk weer bij elkaar gezocht en in de bank der gezworenen geplaatst werden.

«Het verhoor kan niet worden voortgezet», zei de Koning met zeer ernstige stem, «vóórdat alle

leden der jury weer behoort
— *alle*», herhaalde hij met g
hij Alice strak aankeek.

Alice keek naar de bank
zag, dat ze in haar haast
hoofd naar beneden had gep
om te zien, hoe het arme d
om te keeren, met den staart
Fluks trok ze het weer uit
goed. «Niet, dat het er ve
ze bij zich zelve. «Recht ov
't zal, geloof ik, precies van ev
het verhoor».

Zoodra de gezworenen we
schrik bekomen en hun leien
en hun teruggegeven waren,
aan het werk om een vers
het ongeval, alle behalve de
van streek scheen om iets
met den mond open, te sta
van de gerechtszaal.

«Wat weet je van deze z
tot Alice.

«Niets», zei Alice.

«Heelemaal niets?» bleef o

